

1. Stretnutie „Priateľov bl. Márie Celesty Crostarosa 9.9. 2017 popoludní

Božia láska v živote bl. Márie Celesty.

Ak by sme chceli urobiť súhrn myšlienok, slov, ktoré zapísala Mária Celesta počas celého svojho života, ak by sme mali jednou vetou zhrnúť jej posolstvo Cirkvi a dnešným ľuďom – čiže nám, myslím si, že by to boli tieto slová:

Boh je láska a miluje ťa!

Som presvedčená, že toto by nám dnes povedala, pretože toto nám hovorí cez svoj život, cez svoje texty ktoré máme. Mária Celesta sa podelila s nami svojou skúsenosťou a ako naša skutočná priateľka, sestra a matka nás vedie k našej osobnej skúsenosti Božej lásky. My sa často „namáhame“, aby sme milovali Boha (a nie je to ľahké), robíme si predsavzatia, snažíme sa byť nábožní, modliť sa, konať skutky milosrdenstva, žiť podľa Božích prikázaní, žiť duchom blahoslavenstiev, žiť dobre, žiť jednoducho poctivo, čestne,... Toto je dobrý postoj, je to súčasť nášho kresťanstva, nášho vzťahu s Bohom, ale má to jeden háčik. V tomto všetkom môžeme zabudnúť na to, že kresťanstvo nie je o tom, čo ja robím pre Boha, ale čo Boh robí pre mňa! Nie ja Bohu robím dar, ale je to on, ktorý mne dáva všetko ako dar, dáva seba samého. Novosť kresťanstva spočíva práve v tom, čo Boh urobil a robí pre mňa a pre moju spásu. Na Božej láske nie je najdôležitejšie, že človek miluje Boha, ale že Boh miluje človeka a miloval ho ako prvý. „Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás.“ (1Jn 4, 10)

Tvít Pápeža Františka z nedele 3. 9. 2017

„Oveľa dôležitejšie je uvedomiť si, ako veľmi nás Boh miluje, než to, ako veľmi ho milujeme my.“

Ak sa v našom živote budeme opierať iba na našich náboženských výkonoch, na dobre, ktoré sme vykonali a na všetkých našich dobrých skutkoch a čnostiach ...po istom čase zakúsime, že nám to ide ťažšie a ťažšie. Iba hlboké vedomie Jeho lásky voči nám dáva našej láske neskutočnú silu, dáva nášmu životu podľa Božích prikázaní radosť, skutočnú slobodu, lebo neustálym prijímaním Božej lásky prechádzame z mentality otrokov, pracovníkov k mentalite synov a dcér – milovaných synov a dcér!

Mária Celesta zakúsila vo svojom živote, že dar Božej lásky ju predchádza, neustále je tou ktorá sa má predovšetkým Bohom milovať!. Z daru Božej lásky vyplýva všetko ostatné, vrátane našej odpovede, našej schopnosti milovať. To vedomie, že sme milovaní je naším DNA, naším genetickým kódom, ktorý nezmenia žiadne okolnosti nášho života! A spolu so sv. Pavlom bude vytrvalo hovoriť: *Nič nás nemôže odlúčiť od Božej lásky!* (Rim 8, 39) Jej krédom sú aj slová sv. Jána: „*My milujeme, pretože on prvý miloval nás... my sme poznali a uverili láske.*“ (1Jn 4, 19. 16)

V čase keď žila bl. Mária Celesta sa v duchovnom živote kládol dôraz na osobné úsilie človeka, na asketické prostriedky, ktoré mali byť pomocou na ceste k Bohu. Ona taktiež žijúc v tamtom čase prijala spôsob nábožnosti ľudí svojej doby, ale vždy vnímala prvenstvo Božej lásky vo svojom živote, vnímala, že ona odpovedá na bezhraničný dar lásky a tiež, že táto jej odpoveď je stále nedostatočná. Zakúšala denno denne vo svojom živote, že Boh ju predchádza svojou milosťou, a ako prvý ju miluje a pozýva, aby ho aj ona milovala. Prizrime sa teraz niektorým vybraným textom, ktoré sú toho svedectvom. Všimnime si ako ona konkrétne vo svojom živote vidí „stopy Božej lásky.“

- *Od svojho duchovného vodcu som z Božej vôle dostala príkaz, aby som opísala hojné milosrdenstvo, ktoré mi vo svojej добрote preukázal náš Pán Ježiš Kristus. On ma povolal, aby som ho nasledovala už od mojich najmladších rokov... Od môjho najútulejšieho detstva bol mojím učiteľom a sprievodcom. Viedol ma výnimočným spôsobom, s mimoriadnou nehou a božskou láskou. Túžim tým povzbudiť všetky veriace duše, aby nasledovali božského Učiteľa, ktorého nám dal večný Boh Otec ako sprievodcu na ceste do neba, lebo on má kľúče od nebeských pokladov. (Autobiografia, str. 25)*

Tieto slová sú kľúčom k pochopeniu toho, čo zapísala vo svojej autobiografii. Táto kniha je o to vzácnejšia, že to nie je životopis, ktorý napísal niekto iný o nej, ale je to jej životopis písaný z vlastnej perspektívy. Píše ho na príkaz spovedníka v poslušnosti Božej vôli, a chce opísať hojné Božie milosrdenstvo, dobrotu, nehu a lásku, ktorú jej Pán preukázal. A je tu aj jej odkaz pre nás – pre každého z nás osobitným spôsobom: „Túžim tým povzbudiť všetky veriace duše, aby nasledovali božského Učiteľa, ktorého nám dal večný Boh Otec ako sprievodcu na ceste do neba.“

- *Náš milovaný Boh vylieva na svoje stvorenia prúdy božského milosrdenstva a v tých najúbohejších necháva zažiť svoju veľkosť. Tak urobil aj mne: preukázal mi mimoriadnu milosť a milosrdenstvo, keď s nesmiernym súcitom zhladal na mňa od samého začiatku (Autobiografia, str. 29)*

Milovaný Boh – takto vníma Boha v celom svojom živote, nikdy neprestane veriť v jeho lásku voči nej a k tejto láske bude pozývať aj iných. Sú to prvé slová ktorými začína jej autobiografia, sú akoby prvými akordmi symfónie, ktorá sa neskôr rozvinie.

- *Nedá sa dostatočne vyjadriť láskavosť Božieho milosrdenstva, ktoré pobáda srdce človeka k milovaniu Boha. Túžby mojej mladej duše čoraz väčšími vzrastali a cítila som sa zaviazaná svojmu Bohu, ale nevedela som, ako mu mám ďakovať. Cítila som sa zahanbená a túžila som sa spaľovať z lásky k nemu. Moje modlitby sa stali úpenlivým a neúnavným volaním o dar Božej lásky, lebo som stále videla svoje chyby a svoju nedostatočnú odpoveď na jeho lásku. Za svojich orodovníkov som si vybrala svätých, ktorí veľmi milovali Boha: svätého Filipa Neriho, svätú Katarínu Sienskú a iných. Prosila som ich, aby mi vyprosili pravú lásku k Bohu. (Autobiografia, str. 36)*

Ten, kto zakúsi Božiu lásku chce milovať, milovať už nebude preň iba prikázaním ale odpoveďou na dar lásky, ktorý dostal.

Prvá kniha jej autobiografie sa končí týmito slovami:

- *Z Pánovho príkazu a z poslušnosti spovedníkovi opíšem – vo forme monológu – milosrdenstvo, ktorým ma Boh zahrnul. Pobádaná jeho božskou láskou hovorím k Pánovi a svedčím o veľkosti jeho lásky, o jeho nesmiernej добрote voči mne. (Autobiografia, str. 41)*
- *Večná a nekonečná Láska, kto môže opísať tvoje úžasné milosrdenstvo, aké prejavuješ úbohému stvoreniu, ktoré ťa toľkokrát urazilo? Ty, moja láska, nikdy si sa neunavil milovať ma i obdarúvať dobrodeniami. Stále si pri mne, aby som sa nevzdialila od teba, žriedla živej vody. S veľkou žiarlivosťou si ma strážil a bol si svetlom pre moje nohy, aby som nezblúdila na ceste. Stal si sa svetlom pre môj rozum, aby som vždy v tebe videla svetlo pravdy. Preto neprešla ani chvíľa, ani hodina bez toho, aby som na teba nehladela čistým, duchovným pohľadom. Moja vôľa horela pri pohľade na tvoju milujúcu božskú prítomnosť. A ty si stále na mňa pozeral pokojne, milujúco, s nežnou láskou. Jediným božským posunkom si ma priťahoval k sebe, aby som sa nezastavovala len pri tom, čo je viditeľné a zmyslové. (Autobiografia, str. 42)*

- *Ježiš môjho srdca, tvoja božská láska, ktorou si ma miloval, zrodila v mojom srdci lásku k tebe. (Autobiografia, str. 56)*
- *Milovaný Ježišu, Láska môjho srdca, kto by dokázal vyrozprávať nekonečné milosrdenstvo, ktoré toľkými spôsobmi preukazuješ svojmu nevďačnému stvoreniu? Od detstva si ma zahŕňal výnimočnou láskou a predbiehal si ma svojou milosťou. Keď rozmýšľam o veľkom milosrdenstve, aké si mi daroval, žasnem a v rozpakoch zatajujem dych. Zahanbujú ma nielen hriechy, ktorých som sa proti tebe dopustila, ale predovšetkým dobrodenia, ktoré si mi udelil bez akejkoľvek mojej zásluhy. Hoci nikdy ich nedokážem dostatočne vyjadriť, lebo tvoja láskavosť voči mojej nevďačnej duši je nesmierna. (Autobiografia, str. 60)*

Všetky tieto texty sú takým jej „Hymnom na Božiu lásku“. Autobiografiu píše ku koncu svojho života, čiže píše ju z perspektívy celého života. Tí, ktorí ste ju už čítali viete, že jej život vôbec nebol ustlaný na ružiac. Prežila vo svojom živote neprajnosť iných, žiarlivosť, nepochopenie, odvrhnutie, neprijatie, ohováranie, osočovanie... A na koniec toho všetkého sa pozerá na svoj život ospevujúc Božiu milosrdnú lásku a dobrotu, neprestáva žasnúť, chváliť, ďakovať... Nie je zatrpknutou mrzutou ženou, ktorá plače ako veľmi jej druhí ublížili, pošpinili jej dobré meno, ako jej ukrivdili. A neobviňuje ani Boha, nemá mu za zlé, že ju viedol práve takouto niekedy veľmi tmavou cestou. Nič také nepočujeme z jej úst. Nechceli by sme aj my takto hľadiť na svoj život, na to všetko, čím sme prešli, čo sme prežili? Zdá sa mi, že v jej živote je kľúčová práve táto perspektíva Božej lásky, jej prijatia, odovzdania sa jej a pevného uchopenia ako podstatnej pravdy, bytostnej pravdy, pravdy na ktorú vsadila celý svoj život a nebola sklamaná!!! Ak začneme náš život, naše dejiny čítať z perspektívy Božej lásky uvidíme, že aj naše dejiny môžu byť dejinami spásy, Boh nespôsobuje zlo, utrpenie v našom živote, ale dokáže zo všetkého zla vyťažiť pre nás dobro. Aj sv. Pavol píše: „Tým, ktorí milujú Boha, všetko slúži na dobré.“ (Rim 8, 28)

Keď Boh zjavuje svoju lásku, zároveň odhaľuje aj svoju pokoru. To on človeka hľadá, odpúšťa a je vždy pripravený začať odznova. (Ježišove podobenstvá o stratenej ovci a o márnoträtom synovi sú práve o tom). Boh je verný a vždy bude verný a vytrvalý vo svojej láske k nám. Nič ho nezastaví ani nepresvedčí o tom, aby nás prestal milovať! Mária Celesta často vo svojich spisoch je plná úžasu a priam vykrikuje: Ako veľmi miluješ, aký si Bože dobrý, aký láskavý, aký pokorný vo svojej láske k nám...pre ňu je Boh priam šialene zaľúbený do človeka. **Preniklo ma už niekedy vedomie kým som? Kým som, že ma Boh tak miluje, skláňa sa ku mne, nikdy sa neunaví vo vychádzaní mi v ústrety, v odpúšťaní!** To my sa unavujeme, sme so seba sklamaní, znechutení, ale Boh nikdy nie.

Zamilovať sa je vždy aktom pokory. Boh miluje nie preto, aby bol doplnený, ale aby doplnil. Miluje, pretože chce dobro rozdávať. V tom spočíva jedinečnosť a neopakovateľnosť Božej lásky. Keď Boh miluje nehľadá svoju slávu, alebo lepšie povedané hľadá svoju slávu, ktorá spočíva v nezištnom milovaní človeka.

Boh v Starom zákone podnecoval prorokov, aby boli nositeľmi jeho Ducha, aby mali živú skúsenosť jeho lásky, teraz v Cirkvi podnecuje svätcov, najmä tých, ktorých nazývame mystikmi, aby hovorili a svedčili o Božej láske. Skúsme otvoriť knihu napísanú nejakým svätým a zakúsime niečo z oceánu Božej lásky. Preto mnohí múdri učitelia duchovného života odporúčajú čítať životopisy svätých. Bolo by veľmi zaujímavé, ak by existovala štatistika, koľkí svätí čítali životopisy svätých a ako ich život svätých ovplyvnil v ich vlastnej originálnej svätosti.. Je to pravda, že „svätí robia svätých.“ (sv. Ján Pavol II). Pri svätých priam cítime niečo z ohňa Božej lásky a sami zapálení milujeme a zapalujeme aj iných. Chceme byť svätí? Budme so svätými, prijmime oheň Ducha Svätého – Ducha lásky a milujme! Keď budeme horieť zapálime aj iných, ten kto sa nechal Bohom milovať miluje a iných priťahuje, chce všetkých zapáliť láskou. Zdá sa, že Boh vypočul prosbu Márie Celesty, lebo takúto prosbu nemohol nevypočuť:

„Daj, aby sa moje srdce spaľovalo z lásky k tebe v každej chvíľke života. Udeľ mi milosť rozniecovať lásku k tebe vo všetkých stvoreniach a zjavovať svetu tvoju slávu.“ (Meditácie na Advent a Vianoce, str. 109)

Mystici sú pre nás akýmisi prieskumníkmi, ktorí ako prví vchádzajú do zasľúbenej zeme a vracajú sa, aby mohli oznámiť, čo videli a počuli, aby povzbudili ľud k prechodu cez Jordán. Prostredníctvom nich dostávame v tomto živote prvé záblesky večného života. Ich poslanstvo možno zhrnúť slovami jedného z nich - sv. Pavla: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevstúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ (1Kor 2, 9)

Dôkaz, že ma Boh miluje, nemusím hľadať vonku. Dôkazom som ja sám, moje bytie, môj život je dôkazom daru Božej lásky. Žijeme, lebo sme milovaní! Žijeme, lebo Boh nás chcel, chcel nás, lebo nás miloval!

Zakaždým, keď naša Matka hovorí o Božej láske zmocňuje sa jej dojatie, úžas.

- „Od detstva si ma zahrňal výnimočnou láskou a predbiehal si ma svojou milosťou. Keď rozmýšľam o veľkom milosrdenstve, aké si mi daroval, žasnem a v rozpakoch zatajujem dych.“ (Autobiografia, str. 60)

- a vidíme to aj u sv. Pavla v jeho listoch

- „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? V tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje. A som si istý, že ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“ (por. 1Kor 8, 35 – 39)
- „Ježiš Kristus ma miluje a seba samého vydal za mňa.“ Gal 2, 20

Vedení slovami sv. Pavla vchádzame ku kľúčovému momentu, tejto našej úvahy o Božej láske. Na svätých sa niekedy pozeráme s obdivom a zároveň hneď Bohu dôrazne komunikujeme, že teda táto cesta nie je pre mňa. Niekedy nás svätci môžu aj odstrašiť, lebo často ich život je nenapodobiteľný. Alebo upadáme do druhého extrému, (keď chceme ísť stoj čo stoj ich cestou, napodobňujeme ich spôsoby, postoje, ľudí, ktorí sú pre nás určitou autoritou). Ale kto povedal, že musíme byť ako oni? Že mám byť druhým sv. Františkom, Terezkou alebo Faustínou alebo Celestou? Toto boli originály a my máme byť ich kópiami? Boh robí iba originály nie kópie, každý má jedinečným a jemu vlastným spôsobom naplniť svoje povolanie ku svätosti, preto každého zahŕňa svojou jedinečnou láskou. Ježiš Celeste zdôrazňoval:

„Každá duša je jediná, nádherná a milovaná; stačí, ak ostáva spojená s mojou ľudskou prirodzenosťou. Nečuduj sa preto, že moje milované duše, ktoré som stvoril, obdarúvam takou ctou a nezvyčajnou vznešenosťou... Si pre mňa jedinou a ja som pre teba jediný.“ (Rozhovory duše s Ježišom, str. 53)

Nestačí vedieť, že Boh je láska. Uveriť Božej láske znamená prijať ju osobne, znamená uveriť, že Boh mňa miluje! Vykríknuť ako sv. Pavol: „Ježiš Kristus ma miluje a seba samého vydal za mňa!“ Gal 2, 20

Prijať Božiu lásku do svojho života znamená napiť sa osobne z prameňa. Uveriť v Božiu lásku zahŕňa tri slová: potrebujem, dôverujem, odovzdávam sa. Potrebujem Božiu lásku, dôverujem jej čiže opieram sa o ňu, odovzdávam sa jej – vydávam sa jej úplne.

Pápež Benedikt XVI vo svojej prvej encyklike *Deus caritas est* – Boh je láska hneď v úvode píše: „**BOH JE LÁSKA**; a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom“ (1 Jn 4, 16). Tieto slová Prvého Jánovho listu mimoriadne jasne vyjadrujú jadro kresťanskej viery: kresťanský obraz Boha a v dôsledku neho aj obraz človeka a jeho životnej cesty. Okrem toho nám Ján v tomto verši ponúka takpovediac syntetickú zásadu kresťanskej existencie: „Spoznali sme lásku, akú má Boh k nám a uverili sme v ňu.“

Uverili sme v Božiu lásku – tak môže kresťan vyjadriť svoje základné životné rozhodnutie. Na začiatku toho, že je niekto kresťanom, nestojí etické rozhodnutie alebo veľkolepá myšlienka, ale skôr stretnutie sa s udalosťou, s Osobou, ktorá ponúka životu celkom nový horizont a tým aj zásadné smerovanie. Ján vo svojom evanjeliu vyjadril túto udalosť nasledujúcimi slovami: „Ved’ Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby každý, kto v neho verí... mal večný život“ (3, 16)...Pretože nás Boh miloval ako prvý (porov. 1 Jn 4, 10), láska už nie je len „prikázaním“, ale je odpoveďou na dar lásky, s ktorým nám Boh ide v ústrety.

Srdcom viery je veriť v lásku Boha ku mne! Verím v jeho lásku, nie v moju! Spása nespočítva v tom, že ja milujem Boha, ale že Boh miluje mňa! Láska, akú má Boh ku mne nie je len láskou voči mne ale láskou vo mne, preto mi dáva svojho Ducha aby miloval vo mne a skrze mňa aj iných!

- O chvíľu budeme adorovať Ježiša, skutočne živého a prítomného pod spôsobom chleba. Prežime tento čas s ním ako „transfúziu jeho lásky“, povedzme mu: Ježišu miluj ma, veľmi potrebujem tvoju lásku, otváram ti svoje srdce. Je to výnimočný čas: Nikto nehľadá na mňa s takou láskou ako On, nikto sa tak neteší, že som s Ním! Aj pre Ježiša je to radosť, že môže milovať, že jeho láska je nami prijatá, ona v nás všetko upokojí, uzdraví, doplní to, čo nám chýba...

Modlitba dňa na liturgickú spomienku 11. 9.

Bože, ktorý si svojím Duchom lásky viedol blahoslavenú Máriu Celestu, pannu, premieňajúc ju slovom svojho Syna na živú pamiatku svojej milosrdnej lásky, udeľ aj nám, aby sme na jej príhovor a podľa jej príkladu vydávali svedectvo o tajomstve vykúpenia. Skrze nášho Pána Ježiša Krista, tvojho Syna, ktorý je Boh a s tebou žije a kraľuje v jednote s Duchom Svätým po všetky veky vekov. Amen.

Blahoslavená Matka Mária Celesta – oroduj za nás!